

handling i Generaldirektionen og ikke skulde finde deres Afgørelse af Generaldirektøren alene. Jeg forudsætter ogsaa, at det er Lovforslagets Mening, men i saa Fald tror jeg ikke det staar udtrykt i det, der staar. Jeg kan ikke se rettere, end at Generaldirektøren efter Ordene har en bestemt Ret til at sige: lige saavel som Organisation og Budgettet høre under mig personlig som Generaldirektør, lige saavel hører Personalet under mig i samme Egenskab. Men dette er, som sagt, vistnok ikke Lovens Mening.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om at ophæve Søfartsafdelingen som en selvstændig Institution var Folketingsudvalget i 1892 enigt om, at det var en ønskelig Foranstaltning, ikke af økonomiske Hensyn, for det spiller jo ingen Rolle, men af Hensyn til at undgaa Kollisionstilfælde mellem forskellige overordnede Autoriteter, thi med den store Rolle, som Søfartsmateriellet og Betjeningen spille i vort Land, bør det ikke kunne hænde, at der opstaar Kollision mellem Søfartschefen og Trafikchefen, eller hvad den Mand skal hedde, der staar i Spidsen for Banedriftens Ledelse. For at undgaa dette vare vi den Gang enige om at ophæve Søfartschefstillingen og underlægge Materiellets Benyttelse og Personalet under Trafikchefen og at underlægge Tilsynet, navnlig med den maskinelle Del af Materiellet under Chefen for Maskinafdelingen. Omtrent det samme tilsigter Lovforslaget, og det maa jeg anse for at være ganske rigtigt.

§ 5 bestemmer paa det Punkt, jeg nylig nævnedes, en Etablering af en vis Decentralisation af Statsbanernes Organisation, idet Paragraffen giver Ministeren Ret til at indføre en stedlig Ledelse af Statsbanedriften, saaledes at denne inddeles i indtil 6 Kredse. Jeg vil haabe, at det ikke er den højtærede Ministers Mening at benytte denne Myndighed fuldt ud, fordi jeg tror, det er for mange, og at det er uhensigtsmæssigt at komme til en Distriktsledelse, der omfatter saa mange Kredse. Jeg tror, at 4 er det højeste, man bør gaa til. Men det staar ogsaa i den højtærede Ministers Magt at nøjes med det, hvis han dertil finder Anledning. Jeg tror, at det ved nærmere Overvejelse vistnok vil blive Resultatet, at man ogsaa her anser det, man var inde paa i 1892, som det rigtigste. Der er nemlig neppe nogen Tvivl om, at det for alle Parter, saavel for Centralledelsen som for Trafikanterne og det underordnede Personal, er særdeles hensigtsmæssigt, at der skabes en Organi-

sation med en vis Myndighed, som er lettere tilgængelig end selve Centralorganisationen. Og der kan derved selvfølgelig derfra hurtigere gives Resolutioner i de mange forskellige Smaaspørgsmaal, som vokse op ude i Landet, og som i Virkeligheden kunne afgøres langt mere korrekt af den stedlige Ledelse end i Generaldirektoratet, ikke at tale om, at det vil forenledige en meget betydelig Lettelse i Generaldirektoratets Virksomhed, naar det kan skyde en Del smaa lokale Spørgsmaal fra sig og ikke ogsaa belemres med disse.

Med Hensyn til Lønningerne kan jeg godt være enig med den sidste ærede Taler, der sagde, at han troede, at denne Lønningslov vilde blive en Skuffelse for mange. Og jeg kan godt gaa et Skridt videre og sige, at jeg tror, at en hvilken som helst Lønningslov, vi vilde lave, vilde blive en Skuffelse for mange. Men jeg tror ikke, man kan regne med dette Faktum, jeg tror, at man maa bedømme Loven efter, om den træffer nogenlunde det rette, navnlig om det, man byder de forskellige Funktionærer, er svarende til de Krav, de have Ret til at stille til Livets Ophold, og i det hele taget staar i passende Forhold til, hvad der bydes andre Statsfunktionærer i lignende Stillinger. Og vil man gaa ud fra det, hvad man vel nok maa, tror jeg egentlig ikke, at der er nogen Grund til at nære Misfornøjelse med denne Lønningslov, som her foreligger og naturligvis vil blive vedtagen. Jeg tror endogsaa, at der fra mange Funktionærers Side med fuld Føje kan paaregnes en Paaskønnelse af det, de herved naa. Jeg har ellers ikke mange Bemærkninger at gøre til det foreliggende Lønningsforslag. Det vil ses af enhver, der vil befatte sig med at undersøge disse Forhold, at det ikke alene er en ikke ringe Forbedring af den Løn, Personalet hidtil har staaet paa, men tillige i ikke ringe Omfang en Forbedring ud over det, Jernbanekommissionen foreslog, og det er endogsaa en ikke ganske ringe Forbedring for adskillige Funktionærer ud over, hvad der var foreslaaet i Folketingsudvalget i Fjor. Der er derfor, saa vidt jeg kan se, den største og mest gyldige Anledning til at antage, at det store Personalet, der her lovgives om, virkelig maa siges at burde være tilfreds med, hvad der her bydes dem.

Paa et Par enkelte Punkter forekommer det mig, at Landstinget er gaaet, jeg vil ikke sige for vidt, men at det har foretaget Forandringer, som jeg ikke tror ere ganske hensigtsmæssige. Jeg skal ikke sige